

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Vitman Nicolai XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 22.04.2016 – 02.04.2018;*
2. *Instanța de apel: 10.05.2018 – 09.10.2018;*
3. *Instanța de recurs: 19.12.2018 – 27.03.2019.*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 2 aprilie 2018, Vitman Nicolai a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare.

În temeiul art. 90 Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei cu închisoare pe un termen de probațiune de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a constatat că, inculpatul Vitman Nicolai, în vara anului 2015 - luna februarie 2016, aflându-se la domiciliul său din XXXXX, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale în formă normală cu minora XXXXX, a întreținut cu aceasta multiple rapoarte sexuale benevole în formă normală, știind cu certitudine faptul că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Acțiunile inculpatului Vitman Nicolai au fost încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, conform semnelor calificative: *raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de procuror și de avocatul Gonciar Constantin în numele inculpatului Vitman Nicolai.

3.1. Procurorul a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Vitman

Nicolai să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal și condamnat la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. A încasa de la inculpatul Vitman Nicolai cheltuieli judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare în mărime de 1290, 73 lei.

În motivarea apelului a invocat blândețea pedepsei aplicate inculpatului, considerând că, la analiza circumstanțelor cauzei și probelor prezentate de acuzarea de stat, instanța de judecată greșit a apreciat loialitatea semnelor obiective și subiective ale faptelor social periculoase comise de către Vitman Nicolai, astfel, ignorând criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 75 Cod penal.

În opinia apelantului pedeapsa blândă stabilită de instanța de fond nu va realiza scopul pedepsei penale, de corectare și reeducare a condamnatului, deoarece există riscul comiterii de către acesta a unor noi infracțiuni în timpul executării acestei pedepse blânde, menționând, totodată, că infracțiunea de care este învinuit Vitman Nicolai a fost comisă împotriva unei persoane care nu a împlinit vârsta de 18 ani.

Deci, reieșind din circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, acuzatorul de stat a menționat că, pedeapsa cu executarea reală a închisorii își va atinge scopul legii penale de reeducare a condamnatului.

De asemenea, procurorul apelant și-a expus dezacordul său cu soluția instanței de fond privind respingerea solicitării acuzatorului de stat de încasare a cheltuielilor judiciare în speța dată, deoarece având în vedere prevederile art. 227 Cod penal, este evident că solicitarea acuzatorului de stat era mai mult decât motivată, iar instanța de judecată urma să încaseze cheltuielile judiciare din contul inculpatului, or, cheltuielile solicitate nu cad sub incidența art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală.

3.2. Avocatul Goncear Constantin în numele inculpatului Vitman Nicolai, a solicitat repunerea în termen a cererii de apel, admiterea apelului și casarea sentinței primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Vitman Nicolai să fie achitat.

În argumentarea apelului a invocat următoarele motive:

- sentința de condamnare este neîntemeiată, deoarece se bazează doar pe declarațiile părții vătămate, depuse la poliție și care ulterior atât la procuratură, cât și în instanța de judecată a negat faptul că a avut careva relații sexuale anume cu Vitman Nicolai;

- instanța de judecată nu a ținut cont că nevinovăția lui Vitman Nicolae se dovedește atât prin materialele anexate la dosar, cât și prin declarațiile martorilor, și anume: partea vătămată XXXXX în instanța de judecată a declarat că nu a avut careva relații sexuale cu Vitman N., și a declarat că a depus plângere la poliție fiind influențată de către sora sa – XXXXX Olga, deoarece aceasta era în relații de ostilitate cu Vitman și, totodată, să se răzbune că Vitman Nicolai nu a dorit să se întâlnească cu ea. Totodată, XXXXX a declarat că ea dorea să se întâlnească cu Vitman Nicolai, însă acesta o evita, fapt dovedit și prin declarațiilor martorilor;

- de asemenea, instanța nu a luat în considerație că la urmărirea penală a fost grav încălcată procedura de audiere a minorei, și anume că la poliție XXXXX a fost audiată în calitate de parte vătămată fără reprezentant legal, în lipsa pedagogului sau a unui asistent social, fapt în urma căruia, fiind minoră, putea fi influențată și de

polițiști. Mai mult ca atât, la organele de poliție XXXXX a declarat, că întâlnindu-se cu Vitman Nicolai, a avut primul raport sexual, fiind virgină, iar în instanța de judecată a declarat că a întreținut primul raport sexual la 8-9 ani, aflându-se la casa de copii. Reieșind din cele expuse, consideră că instanța trebuia să aprecieze critic declarațiile date de XXXXX la urmărirea penală și să fie luate în considerație doar declarațiile depuse de ea în instanța de judecată, și anume faptul că ea niciodată nici nu a întreținut cu Vitman Nicolai careva relații sexuale, ci doar cu Tofan Maxim;

– la fel, instanța nu a luat în considerație audierile martorilor, și anume că toți martorii audiați au declarat că XXXXX le-a comunicat că s-a întâlnit și a avut relații sexuale cu Tofan Maxim, însă nimeni nu a auzit ca ea să se întâlnească permanent cu Vitman Nicolai, cu atât mai mult să întrețină careva raporturi sexuale. Din contra, martorii Istrati și Casap au declarat că XXXXX îl urmărea pe inculpat și îl pândea, iar Vitman permanent o evita și se ținea departe de ea, ceea ce confirmă declarațiile inculpatului, iar martorul XXXXX O. a declarat că XXXXX a fost influențată de către sora sa, XXXXX Olga să depună declarații la poliție împotriva lui Vitman N., deoarece aceasta era în relații de ostilitate cu inculpatul;

– așadar, învinuirea se bazează doar pe declarațiile părții vătămate, care la în cadrul urmării penale a fost audiată superficial și cu încălcarea tuturor normelor de audiere a minorului, care în instanța de judecată nu a susținut declarațiile sale date anterior la OUP și a recunoscut că la OUP a depus declarații false și calomnioase față de Vitman Nicolai, fiind manipulată de către sora sa Olga, dar și din motiv de răzbunare pe inculpat, iar alte probe care ar confirma caracterul infracțional al inculpatului nu există;

– deci, reieșind din materialele dosarului și declarațiile părților, a considerat că acuzatorul de stat n-a acumulat și nu a prezentat probe concludente și incontestabile ca judecata să pronunțe o sentință de acuzare pentru infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal, adică întreținerea raportului sexual asupra unei persoane, care nu a împlinit vârsta de 16 ani;

– totodată, deoarece Vitman Nicolai a fost bolnav și din motive întemeiate a omis termenul de depunere a apelului, a solicitat repunerea în termen a inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018 au fost respinse apelurile declarate, cu menținerea hotărârii atacate.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului Vitman Nicolai de săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 174 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a indicat că, deși inculpatul nu a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii imputate, vinovăția acestuia este dovedită pe deplin prin cumulul de probe administrate de către organul de urmărire penală, examinate de către instanța de fond și verificate de către instanța de apel, astfel, reținând că, prima instanță a făcut o analiză amplă a probelor cercetate, iar concluziile privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina lui rezultă din probele

administrare, cărora le-a fost dată o apreciere legală sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Astfel, instanța de apel, verificând argumentele invocate în apelul depus de partea apărării, a conchis că, solicitarea privind achitarea inculpatului în lipsa unor probe care confirmă vinovăția inculpatului este neîntemeiată, deoarece la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente, prin care se atestă vinovăția lui Vitman Nicolai în săvârșirea infracțiunii incriminate.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond întemeiată a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerându-le a fi neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or, acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate în instanța de fond, care combat în întregime versiunea inculpatului, și anume declarațiile părții vătămate, luate în coroborare cu probele materiale.

La fel, instanța de apel nu a reținut argumentele apărătorului, precum că, învinuirea se bazează doar pe declarațiile părții vătămate, care în cadrul urmăririi penale a fost audiată superficial și cu încălcarea tuturor normelor de audiere a minorului, în instanța de judecată nu a susținut declarațiile sale date anterior la OUP și a recunoscut că la OUP a depus declarații false și calomnioase față de Vitman Nicolai, fiind manipulată de către sora sa Olga, dar și din motiv de răzbunare pe inculpat, iar alte probe care ar confirma caracterul infracțional al inculpatului nu există.

Or, potrivit cererii victimei XXXXX, din data de 04.03.2016, aceasta solicită recunoașterea în calitate de parte vătămată, dat fiind faptul că în perioada de timp a lunii februarie 2016 a întreținut rapoarte sexuale cu Vitman Nicolai și Tofan Maxim. Aceștia cunoscând despre faptul că ea are vârsta de 13 ani (f.d. 18, vol. I), cerere care a fost scrisă în prezența reprezentatului legal XXXXX Olga.

Fapt confirmat și prin conținutul procesului-verbal de audiere a părții vătămate minore XXXXX din data de 04.03.2016, potrivit căruia, „...în vara anului 2015, fiind virgină, a avut primul raport sexual cu Vitman Nicolai. Ea a avut acest raport sexual de benevol, pe malul râului Nistru, în apropierea taberei de odihnă „Cristian O”. Rapoartele sexuale cu Vitman Nicolai s-au petrecut la inițiativa ei, ea îl suna și îi propunea să se plimbe. Vitman Nicolai cunoștea că la acel moment ea avea 13 ani, dar aceasta nu a fost un impediment pentru el de a întreține un raport sexual cu ea în formă normală...” (f.d.20, vol. I), partea vătămată fiind audiată în prezența pedagogului și a reprezentantului legal.

Mai mult ca atât, în cadrul prezentării procesului-verbal despre terminarea urmăririi penale din 20.04.2016, învinuitul Vitman Nicolai asistat de către avocatul Gonciar Constantin nu au înaintat careva obiecții, acesta nu conține careva demersuri asupra materialelor de urmărire penală prezentate și prin care se dovedește că nu s-a făcut uz de prevederile art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală (f.d. 142, vol. I).

Totodată, instanța de apel a considerat corectă concluzia primei instanțe, privind aprecierea critică a declarațiilor părții vătămate date în prima instanță, potrivit cărora, în vara anului 2015 a făcut cunoștință cu Vitman Nicolai, cu care o perioadă de timp s-a întâlnit, însă careva relații sexuale cu acesta nu a avut. Or,

analizând concluziile raportului de expertiză psihiatrică legală nr. 259a-2016 din data de 31.03.2016 în privința părții vătămate XXXXX, reiese că, „în perioada comiterii infracțiunii, victimă a căreia ea este, tulburări psihice de intensitate psihotică nu a manifestat, a înțeles corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra ei, le percepe și în prezent și le poate reda.” (f.d. 98-99, vol. I).

Deci, din conținutul raportului menționat mai sus, reiese și faptul că partea vătămată a confirmat declarațiile sale date pe parcursul anchetei preliminare și nu dorește ca Nicolai și Maxim să fie trași la răspundere penală (f.d. 99, vol. I).

Astfel, se explică și faptul schimbării în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe a declarațiilor părții vătămate, care au fost date în scopul diminuării răspunderii penale a inculpatului.

La fel, instanța de apel a susținut și concluzia primei instanțe privind aprecierea declarațiilor martorului XXXXX Olga, ca fiind neconcludente pentru cauză, or, aceste declarații nu demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea faptei imputate, deoarece martorul menționat supra a indicat că, nepoata sa XXXXX în perioada anului 2014 locuia la ea, această perioadă nu a frecventat școala, nu o asculta și uneori pleca de acasă fără ca să o anunțe pe perioadă de 3-4 zile, după care revenea și nu-i spunea unde a fost, respectiv martorul nu cunoștea circumstanțe importante pentru cauză, ce ar confirma vinovăția inculpatului.

De asemenea, instanța de apel a considerat nefondate argumentele avocatului expuse în apelul său referitor la încălcările de procedură în cadrul urmăririi penale, deoarece acestea sunt o părere subiectivă a acestuia asupra acușării înaintate, care nu reflectă circumstanțele stabilite în cadrul procesului penal, reprezentând doar o modalitate de apărare, or, instanța de apel a conchis că, probele prezentate de către acuzarea de stat au fost acumulate de către organul de urmărire penală în strictă conformitate cu prevederile legislației procesual penale, de aceea urmează a fi puse la baza deciziei. Astfel, cumulul de probe prezentate în cadrul cercetării judecătorești de către partea acușării dovedesc incontestabil vinovăția inculpatului Vitman Nicolai în săvârșirea infracțiunii imputate și nu contravin prevederilor art. 93, 94 Cod de procedură penală. Mai mult ca atât, acestea nu au fost contestate în modul prevăzut de lege de către partea apărării la etapele respective ale procesului penal.

Verificând legalitatea pedepsei stabilite inculpatului Vitman Nicolae, instanța de apel a reținut că, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care potrivit art. 16 Cod penal se atribuie la categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care anterior nu a fost judecat, la locul de trai se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, circumstanțele agravante și atenuante nu au fost stabilite de instanță, astfel, ajungând la concluzia corectă că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită sub formă de închisoare, or, scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului, poate fi atins prin aplicarea art.90 Cod penal, acordându-i o șansă inculpatului de reintegrare în societate.

Astfel, instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul acuzatorului de stat, precum că necesită aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpatul Vitman Nicolae și anume executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare, deoarece în opinia instanței de apel pedeapsa stabilită sub formă de închisoare cu suspendarea

condiționată a executării pe o perioadă de probațiune, este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, or, instanța de fond a ținut cont de criteriile de generale de individualizare a pedepsei și de scopul pedepsei penale, privind restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

De asemenea, instanța de apel a considerat corectă soluția primei instanțe privind respingerea solicitării procurorului de încasare din contul lui Vitman Nicolai a cheltuielilor judiciare în legătură cu efectuarea expertizelor medico-legale, și în acest sens, notificând prevederile art. 143, 227 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 2, 75 alin. (3) al Legii nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, a menționat că, acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit. Or, într-o situație contrară, acest principiu nu și mai are valoarea.

Totodată, reținând că, normele procedural penale nu prevăd expres achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare, care se constituie din cheltuieli pentru efectuarea expertizei judiciare.

Reieșind din aceste circumstanțe, instanța de apel a conchis de a respinge cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul lui Vitman Nicolai a cheltuielilor de judecată în mărime de 1290,73 lei. Toate aceste cheltuieli judiciare fiind trecute în contul statului, potrivit prevederilor art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală.

6. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la data de 06 noiembrie 2018, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, la 08 noiembrie 2018, care invocând temeiurile de drept prevăzute în art.427 alin. (1) pct. 6) - *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și pct.10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, solicită, casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei și încasarea cheltuielilor de judecată, indicând aceleași motive, care au fost expuse în cererea de apel.

7. Avocatul Nicolaev Ghenadie în numele inculpatului a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de procuror, solicitând inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

8.1. Cu referire la alegațiile recurentului, indicate sub aspectul temeiurilor de drept prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, Colegiul

penal le consideră nefondate și în acest sens, menționează că potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76 – 77 Cod penal, precum și, efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

Din materialele cauzei, instanța de recurs constată, că inculpatul a fost pus sub învinuire, recunoscut vinovat și condamnat de prima instanță în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 90 Cod penal, soluție menținută de instanța de apel, care a verificat legalitatea hotărârii primei instanțe în ce privește aplicarea pedepsei și a concluzionat că, prima instanță corect i-a stabilit pedeapsa inculpatului Vitman Nicolai, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, ajungând la concluzia corectă, că *corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate*.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelurilor declarate de procuror și de avocatul Gonciar Constantin în numele inculpatului Vitman Nicolai, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Mai mult ca atât, instanța de recurs menționează, că temeiurile invocate de către recurent, precum și argumentele acestuia au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de fond și cea de apel, și asupra acestora instanțele judecătorești s-au expus argumentat în hotărârile pronunțate.

Subsidiar, instanța de recurs notifică faptul, că instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Instanța de judecată dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un *termen de încercare* în limitele de la 1 an la 5 ani (alin.(2) art. 90 Cod penal). Termenul este stabilit de către instanța de judecată și reprezintă durata de timp în care condamnatul trebuie să nu săvârșească o nouă infracțiune, să facă dovadă că s-a corectat și că scopul pedepsei s-a atins și fără executarea efectivă a acesteia.

8.2. În ce privește argumentele procurorului recurent privind menținerea de către instanța de apel a hotărârii primei instanțe în ce privește respingerea cererii procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, Colegiul penal consideră că sunt nefondate, or, aceste argumentele au constituit obiect al examinării la judecarea cauzei în instanța de apel, și asupra acestora instanța judecătorească s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Totodată, Colegiul penal consideră necesar de a notifica prevederile art. 227 Cod de procedură penală, potrivit cărora: alin. (1) cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Alin. (2) cheltuielile judiciare cuprind sumele: pct. 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; pct. 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; pct. 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; pct. 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; pct. 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Alin. (3) cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Astfel, norma citată supra prevede clar și evident care anume cheltuieli urmează a fi puse pe seama inculpatului, însă la această categorie nu se includ cheltuielile suportate la efectuarea expertizelor, în speța dată, or, potrivit art.143 alin. (1) pct. 2) și 5) Cod de procedură penală expertiza judiciară se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, a stării psihice sau fizice a părții vătămate, martorului dacă apar îndoieli în privința capacității lor de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele, dacă aceste declarații ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărârii în cauza data.

Deci, aceste cheltuieli sunt puse pe seama statului prin intermediul organelor de resort care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și strict necesare, în vederea constatării faptei infracționale, însă nu constituie cheltuieli suplimentar suportate de către organul de urmărire penală sau de către instanță, în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau judecării cauzei.

Drept urmare, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, or, potrivit art. 227 alin.(1), (3) și art. 229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuieli suportate potrivit legii pentru

asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, în vederea demonstrării vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunilor imputate, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

8.3. În aceste condiții Colegiul ajunge la concluzia, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Astfel, instanța de recurs reține, că temeiurile invocate de recurent, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite asemenea erori de drept în speța examinată. Prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar declarat de procuror se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui **Vitman Nicolai XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **25 aprilie 2019.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Boico Victor